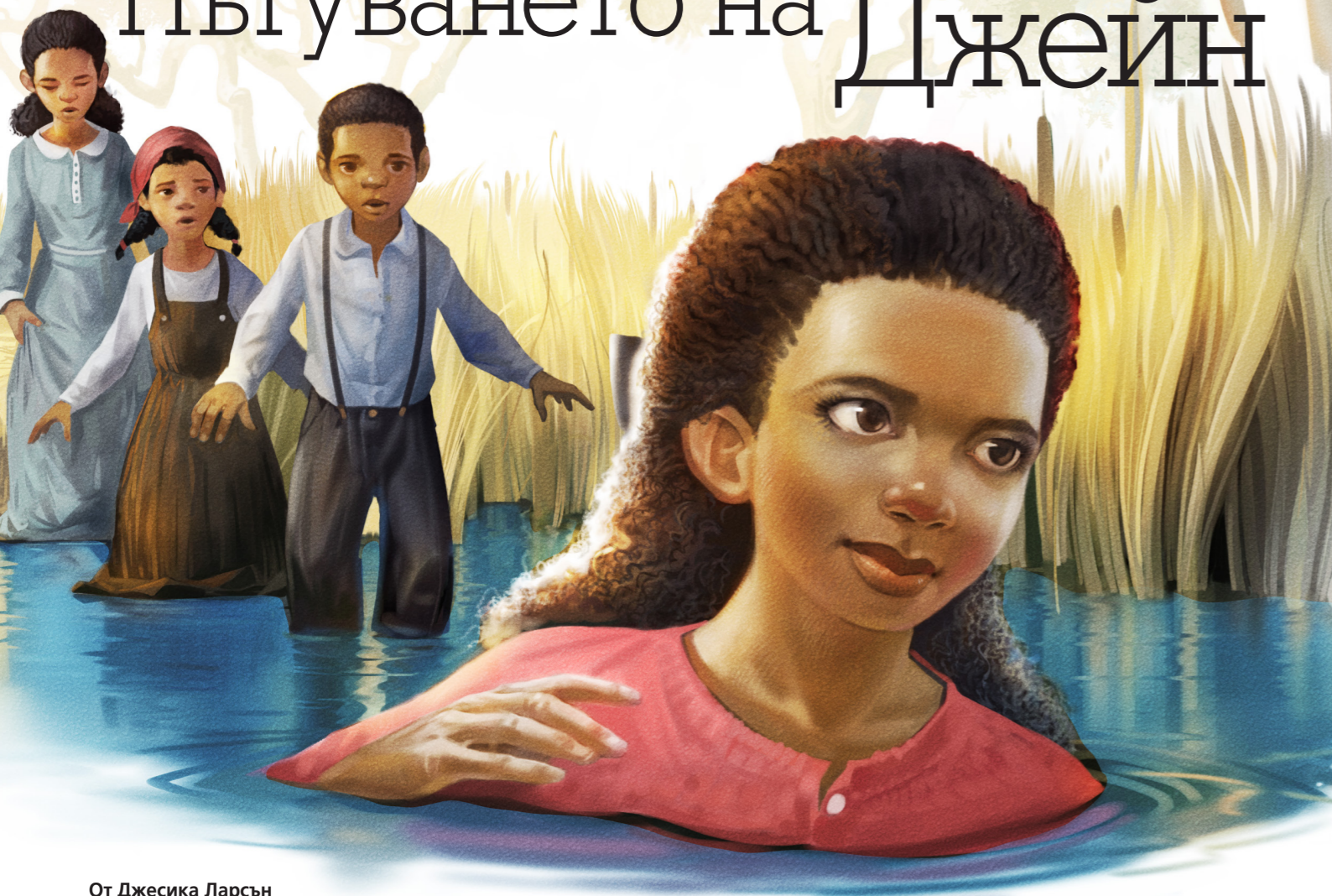

Пътуването на Джейн

От Джесика Ларсън
По истинска история

Ню Йорк, САЩ, 1843 г.

Джейн Манинг гледала как корабчето се отдалечавало от пристанището на езерото Ери. Чувствала как всичките ѝ мечти се отдалечавали с него.

Само година преди това, тя се присъединила към Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и решила да се премести, за да бъде заедно с останалите светии в Наву. Нейната майка и седем други близки роднини пропътували с нея по канала Ери до Бъфало, Ню Йорк. Но в Бъфало не им позволили да се качат на корабчето, заради цвета на кожата им.

„Какво ще правим сега?“ – попитал тихо нейният брат Айзък.

Въпросът останал без отговор в студа. Наву се намирал на 1 300 километра разстояние. Могели да се откажат и да се завърнат у дома или да се

опитат да се качат на корабче по-късно. ...

Но Джейн не можела да чака! Тя знаела, че Книгата на Мормон е истинна. Бог отново проговорил чрез пророци. Тя трябвало да стигне до Наву със семейството си.

Джейн изправила рамене и погледнала на запад: „Ще вървим“.

Това и направили. Вървели, докато обувките им се износили. Вървели, докато ходилата ѝ се напукали и трябвало да се молят, за да се излекуват. Понякога спели на открито и сланата била толкова много, че изглеждала като сняг. Някои хора заплашвали с арест, защото ги смятали за избягали роби. Не знаели, че семейство Манинг са свободно чернокожо семейство. Те продължавали да вървят, като пеели химни, за да може времето да минава по-бързо.

Те вече приближавали Наву, когато стигнали до една река.

„Няма мост“ – казал Айзък.

Джейн кимнала: „Тогава просто ще я прекосим“. Когато навлязла в реката, водата стигала до глезените ѝ. Малко по малко пристъпвала напред. Водата се качила до колената ѝ после до кръста ѝ. Когато стигнала до средата на течението, водата стигнала до врата ѝ! За щастие, не станала по-дълбока и цялото семейство успяло да премине.

Най-накрая пристигнали в Наву. Джейн видяла красивите варовикови стени на храма Наву на един хълм над долината. Въпреки че още не бил завър-

шен, гледката ѝ спряла дъха. Упътиги до къщата, където живеел

Пророка Джозеф. Една жена с тъмна коса ги посрещнала на вратата. „Влизайте, влизайте!

– извикала тя. – Аз съм Ема Смит“.

Следващите няколко минути били като в мъгла. Дошъл Пророка и сложил столове в стаята за цялото семейство. Джейн седнала с благодарност и слушала как Джозеф ги представил на всички присъстващи, включително неговия приятел доктор Бернхисъл. След това Джозеф се обърнал към Джейн: „Ти водиш тази малка група, нали?“ – попитал той.

„Да, господине“ – отговорила Джейн.

Джозеф се усмихнал. „Бог да ви благослови! Сега искам да ми разкажете за пътуването си“.

Джейн му разказала за покритите с рани крака, как са спели в снега и са прекосили реката. Всички слушали тихо. „Но не беше чак толкова лошо – отвърнала Джейн. – Вървахме радостни, пеехме песни и

благодаряхме на Бог за Неговата безкрайна добрина и милост, за това че ни благославяше, защитаваше и изцели краката ни“.

За няколко мига настъпило мълчание. „Докторе, какво мислите за това? – попитал накрая Джозеф, потупвайки го по коляното. – Не е ли това вяра?“

Опасявам се, че ако аз бях на тяхно място, щях да се обърна и да се върна у дома!“ Доктор Бернхисъл се съгласил.

Джозеф кимнал и казал на Джейн и семейството ѝ: „Бог да ви благослови! Сега сте сред приятели“. ■

Авторката живее в Тексас, САЩ.

